

บทที่ ๕

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทยและเด็กจีน โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

๑. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างความเกรงใจของเด็กไทยและเด็กจีน
๒. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทยและเด็กจีน
๓. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย
๔. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กจีน
๕. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยถือหลักความเกรงใจเป็นเกณฑ์ของเด็กไทยและเด็กจีน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ จากโรงเรียนราษฎร์ไทยและจีน ในเขตพระนครจำนวนรวมทั้งสิ้น ๕ โรงเรียน เป็นจำนวน ๓๐๐ คน เชื้อชาติไทย ๑๕๐ คน เชื้อชาติจีน ๑๕๐ คน แต่ละกลุ่มเชื้อชาติประกอบด้วยชาย ๘๕ คน หญิง ๖๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบทดสอบความเกรงใจ ปรับปรุงโดย บุญลือ ทองอยู่ จำนวน ๒๔ ข้อ

- ๒. แบบสอบถามบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ของ วิรุพท วิเชียรโชติ ซึ่งวัด
ลักษณะบุคลิกภาพสัมฤทธิ์สัมพันธ์ และบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ จำนวน ๒๔ ข้อ
- ๓. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เฮอ์แมนส์ (Hermans)
ปรับปรุงเป็นภาษาไทย โดยผู้วิจัยและนิสิตปริญญาโทอีก ๓ คน จำนวน ๒๔ ข้อ
- ๔. แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน และบิดามารดาเกี่ยวกับ
เรื่องนี้

วิธีการรวบรวมข้อมูล

ก นำแบบทดสอบความเกรงใจ และแบบสอบถามบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์
แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พร้อมทั้งแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว ทดสอบ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ ตามโรงเรียนที่เลือกไว้ ตามลำดับดังนี้

- ๑. แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว
- ๒. แบบทดสอบความเกรงใจ
- ๓. แบบสอบถามบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์
- ๔. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ใช้เวลาทั้งสิ้น ๒ ชั่วโมง

ข แยกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ในแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว แล้ว
ตรวจให้คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบและแบบสอบถามทั้ง ๓ ชุด แล้วนำคะแนน
ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริงมาวิเคราะห์ ตามลำดับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลจากการ เก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ค่าพหุคูณหาสิ่งต่อไปนี้ คือ

- ๑. คะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจ บุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากกลุ่มเด็กไทยและเด็กจีนโดยแยกตามเพศและไม่แยกตามเพศ

๒. ส่วน เพียง เป็นมาตรฐานของความเกรงใจ บุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากกลุ่ม เด็กไทยและเด็กจีน ไม่แยกเพศ และแยกตามเพศ

๓. ความแปรปรวนของความเกรงใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของเด็กไทยและเด็กจีน

๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจ และบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ ความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของเด็กจีนและเด็กไทย ไม่แยกเพศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

๑.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กไทย เป็นแบบเส้นตรงในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑

๑.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กจีน เป็นแบบเส้นตรงในทางลบอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑

๑.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ เป็นแบบเส้นตรงในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑ ทั้งของ เด็กไทยและเด็กจีน

๑.๔ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ เป็นแบบเส้นตรงในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑ ในกลุ่ม เด็กไทย

๑.๕ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ เป็นแบบเส้นตรงในทางลบอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑ ในกลุ่ม เด็กจีน

๒. การเปรียบเทียบความเกรงใจ โดยใช้เพศ และเชื้อชาติ เป็นตัวแปรอิสระ

๒.๑ คะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจของ เด็กไทย มีมากกว่าคะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจของ เด็กจีน อย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑

๒.๒ ในกลุ่มเด็กไทยและเด็กจีน เพศหญิงมีความเกรงใจสูงกว่าเพศชายอย่าง
มีนัยสำคัญที่ .๐๑

๓. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้เพศ และความเกรงใจ
เป็นตัวแปรอิสระ

๓.๑ คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กจีนและไทย ไม่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓.๒ ในกลุ่มเด็กไทย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเพศชายและเพศหญิงไม่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓.๓ ในกลุ่มเด็กจีน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย
อย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑

๓.๔ ทั้งกลุ่มเด็กจีนและเด็กไทย กลุ่มที่มีความเกรงใจสูงและความ
เกรงใจต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓.๕ เด็กชายไทยที่มีความเกรงใจสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า
เด็กชายจีนที่มีความเกรงใจสูง อย่างมีนัยสำคัญ

๓.๖ เด็กชายจีนที่มีความเกรงใจสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยกว่า
เด็กชายจีนที่มีความเกรงใจต่ำอย่างมีนัยสำคัญ

๓.๗ เด็กชายจีนที่มีความเกรงใจสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยกว่า
เด็กหญิงจีนที่มีความเกรงใจสูง อย่างมีนัยสำคัญ

ขอเสนอแนะ

เกี่ยวกับการวิจัย

๑. ในการศึกษาครั้งต่อไปน่าจะพิจารณาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกเด็ก
ตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ เพื่อศึกษาวาวัธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใด ที่จะก่อให้เกิดความเกรงใจสูง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใดจะก่อให้เกิดความเกรงใจต่ำ และ

การอบรมเลี้ยงดูแบบใหม่มีผลให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจถึงสาเหตุที่สนับสนุนให้บุคคลมีความกระตือรือร้นมากขึ้น จะได้รับปรับปรุงแก้ไขวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่สนับสนุนให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศต่อไปภายหน้า

๒. ควรจะได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกระตือรือร้นและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามระดับพัฒนาการของเด็ก อาจถือระดับอายุหรือระดับชั้นเรียน เป็นตัวแปรอิสระก็ได้ ซึ่งจะช่วยให้ทราบวาระยะใดที่ความกระตือรือร้นมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน ควรจะได้แก้ไขปรับปรุงให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่เหมาะสม และหาวิธีการกระตุ้นให้เด็กได้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยิ่งขึ้น

๓. ควรจะได้ศึกษาเปรียบเทียบความกระตือรือร้น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับผู้ใหญ่ดูบ้าง โดยพิจารณาอาชีพ ระดับการศึกษา สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน

๔. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความกระตือรือร้นและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทยเป็นไปในทางบวก จึงควรได้ศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของสองตัวแปรนี้ ในเด็กญี่ปุ่นดูบ้าง เพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เน้นทางสัมฤทธิ์สัมพันธ์และไมตรีสัมพันธ์เช่นกัน

๕. ควรจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มเด็กที่อยู่ในสังคมไมตรีสัมพันธ์ กับสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์ หรือระหว่างชาติต่าง ๆ ทางเอเชีย โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่น, ชาวจีนไต้หวัน, ชาวญวน และ ชาวไทย

๖. ควรจะได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความกระตือรือร้นและผลสัมฤทธิ์จากการเรียนของเด็กไทย, เด็กจีน และเด็กชาวยุโรปและอเมริกาดูว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกันหรือไม่ เพราะมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน

๓. การศึกษาครั้งต่อไป น่าจะศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมที่แตกต่างกัน และมีเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่รัดกุมยิ่งขึ้น เพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการศึกษาให้ลดลง ซึ่งอาจจะทำให้เข้าใจความแตกต่างและความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละเชื้อชาติมากยิ่งขึ้น

๔. เพื่อความแม่นยำของการศึกษารุ่นนี้ น่าจะมีการศึกษาเรื่องนี้ โดยใช้วิธีการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยวิธีอื่นควบคู่กันไปกับการใช้แบบสอบถามด้วย

เกี่ยวกับการนำไปใช้

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ สะท้อนให้เห็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลต่อความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้น โรงเรียนจึงควรจัดอบรมเด็กให้รู้จักใช้ความเกรงใจให้เหมาะกับกาลเทศะ มีความเกรงใจที่เหมาะสม ให้รู้จักเชื่อในเหตุผลอันจะทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ฝึกให้รู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ ซึ่งจะช่วยให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง นั่นก็คือ มีพฤติกรรมตามที่ แมคคัลแลนด

(McClelland) กล่าวไว้ คือ กล้าเสี่ยงในระดับปานกลาง ขยันขันแข็ง มีความกระตือรือร้น เป็นต้น คือ เป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพเหมาะสมที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ